

kens« Medarbejderstab, og han havde i denne Stilling ved sin absolute Lydighed mod sin Velgører vundet dennes Tillid, ja hans Venskab.

Max Bernhardt havde dog vist sig meget utilfreds, dengang Dyhring meddelte ham sin Forlovelse med Nanny. Hans blodløse Ansigt var bleven to dybe Rynker fra Næseroden nedefter. Og med en æggende Haan, der ikke dækkedes af den spøgefulde Tone, havde han sagt:

»En Jødedame — Dyhring! Det overrasker mig virkelig. Jeg havde tiltroet Dem en bedre Forstaaelse af, hvad De skylder Dem selv. Hvad skal de Dumheder til? . . . Jeg har jo for længe siden gjort Dem opmærksom paa Konferensraad Lindholms Datter. Hun er ogsaa baade smuk og rig. Og De vilde sikkert være Mand for at gøre det fornødne Indtryk paa hende.«

Men for første Gang nægtede Dyhring sin Herre og Mester Lydighed. Han var virkelig forelsket i Nanny. Og i sin Modstandsløshed overfor Kvinder havde han sin eneste Svaghed.

Max Bernhardt indsaae, at han her maatte slaa sig tiltaals. Han var ikke selv nogen Helt overfor et Par smukke Kvindearme, og de eneste Daarskaber, han tilgav, var derfor dem, der blev begaaet for en Dames Skyld. Han tog blot det Løfte af Dyhring, at han vilde hemmeligholde Forlovelsen, indtil der var bleven skaffet ham en aneligere og mere selvstændig Stilling indenfor